

L'herba de l'escenari Ovidi plena de feslloquers presenciant l'actuació estelar de Fermín Muguruza & News Orleans Basque Orkestra. Un trànsit tímid d'assedegats que emplen el got de cervesa i, a fora, quatre despistats que arriben a deshora al festival han retardat unes deu hores la dutxa matinera. Anteriorment, el públic ha vibrat amb dos plats forts del programa: Pep Gimeno "Botifarra" i Senior i el Cor Brutal; quasi tres hores en què els joves melòmans han seguit les cançons a cor perquè les coneixen, les escolten a casa i les estimen. La concentració de música en valencià viu tres dies i tres nits de glòria, cada any, a la localitat de Benlloch, la Plana Alta del País Valencià. Un fet que no hauria de ser excepcional, si visquérem en un país normal, i que hauria de comptar amb més mecenatge dels estaments socials; no oblidem que el pes organitzatiu naix d'Escola Valenciana.

El sentiment que experimenta un jove ciutadà del nord de Gal·les quan canta cançons dels Catfish and the Bottlemen o el d'un madrileny quan escolta Malú és més autoritzat que el d'un valencià quan escolta Aspencat, Eva Dénia, Els Manel, Tirant lo Rock, Els Catarres, Pepet i Marieta, Amics de les Arts o Sva-ters? Aleshores, què hem fet del sentit epistemològic de la nostra cultura?

Senior i el Cor brutal al Feslloch. Foto: Manel Pitarch.

En un país "normal" (acceptem el terme com a animal aquàtic) podria trobar-se la producció pròpia de la terra en els centres comercials, en les botigues de música, podria seguir-se per la premsa un

esdeveniment de la magnitud del Feslloch, es retransmetria per la televisió autonòmica (ui, perdó), és a dir, es consumiria de manera tan natural com es consumeix una pizza envasada d'aquelles que venen els supermercats de franquícia. I el que fa més mala consciència, la qualitat compositiva, instrumental, vocal, escènica de la majoria dels grups en català no ha d'envejar res, en absolut, a altres grups en altres llengües. Però, tornem a la de sempre: en quantes coses més aquest país nostre no és normal? En el panorama electoral? Vinga, no seré sarcàstic i posaré un altre exemple.

Fermín Muguruza al Feslloch. Foto: Manel Pitarch.

La mateixa nit, Feslloch, nou de juliol de dos mil setze, a les zero hores i vint minuts, a la línia d'entrada al recinte, s'albiren escamots de la Guàrdia Civil espanyola, armats i vestits amb armilla antibales. Sí, sí, no faig broma. Com diria Xavi Castillo... "que... què!" Mireu, quan servidor i qui m'acompanyava vam veure aquesta estampa, el subconscient, que treballa més ràpid que la companyia Vueling, d'immediat va pensar que ens havia ocupat algun país imperialista... No, Espanya no podia ser, perquè també són nacionalistes com nosaltres, el que ocorre és que "nacionalista" traduït a l'espanyol s'anomena "votante de centro" i té més categoria, perquè La Roja no és perifèrica i no baixa mai a segona divisió, mentre que nosaltres, pobres "mataos", animem equipets com el Llevant, el València, l'Elx o el Vila-real ("Villarreal" només al cap de Roig). Segurament, els posats en matèria em diran que no conec el protocol dels cossos de seguretat..., que

en esdeveniments que superen cert nombre de gent..., que en actuacions de vigilància i protecció..., que quan la policia o la Guàrdia Civil operen al carrer... i no sé què més. Però, la veritat és que una versió de policia connotada històricament, abillats d'armes i armilles, per més verdets que vagen, plantats davant dels vehicles cel·lulars, encerclant un camp de futbol amb un grapat de joves que fa quatre dies que han acabat els exàmens i ara troben diversió i canten i ballen i escolten la seua música damunt d'un arsenal de bosses nevera carregades de míssils d'espetic i d'entrepans de tonyina... Què voleu que us diga? Fa la sensació (com deien els soldats en temps de la *mili*) "que el enemigo está dentro".

A l'autoritat pertinent, vull adreçar una pregunta gens retòrica: no es pot guardar la seguretat de les persones amb una altra posada en escena, d'aparença més normal, que no infonga als innocents el perjudici patit per l'apòstol Judes, "seré jo, senyor?" I, ja posats a demanar, si accepteu la meua humil opinió, per què no envieu els furgons de la Benemèrita a vigilar els concerts del senyor González Sarrià, àlies Francisco? Potser, ell ja no s'atrevisca a insultar ningú; però, entre els seus padrins, més d'un podria fer l'escapada a Panamà. Que la Mare de Déu del Pilar els agafe confessats.

Manel Pitarch

El Pont Cooperativa de Lletres